

Sentència, manifestació i política

MIQUEL ICETA

PÚBLIC, 22.07.10

La sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut, tot i desautoritzar el Partido Popular que pretenia liquidar-lo amb el fals pretext de titllar-lo de reforma encoberta de la Constitució, en modificar el text votat pels ciutadans i ciutadanes de Catalunya i en fixar una interpretació restrictiva de diversos preceptes, ha estat rebuda amb indignació per molts sectors d'opinió. N'hi ha prou amb veure la multitudinària manifestació de dissabte passat a Barcelona.

Considero ridícul discutir sobre el nombre de manifestants. N'hi ha prou amb dir que és una de les cinc manifestacions celebrades a Barcelona més importants dels últims 30 anys. També és ridícul negar que el motiu que va unir a tanta gent en la protesta va ser el rebuig de la sentència sobre l'Estatut, pretendre escamotejar el to sobiranista d'una gran part dels assistents més actius o magnificar algun incident aïllat. La manifestació va ser un èxit i va estar encertat que el president Montilla l'encapçalés i fos presidida per la senyera. Ara correspon a les forces polítiques i a les institucions catalanes i espanyoles donar resposta a la indignació legítima, massiva i cívica expressada per la ciutadania.

Les forces polítiques i les institucions catalanes haurien d'acordar de la forma més unitària possible mostrar la disconformitat explícita amb la sentència, unida a un no menys explícit acatament. Haurien d'acordar també utilitzar tots els mecanismes de l'Estat de dret per recuperar el potencial d'autogovern contingut a l'Estatut que va ser referendat pels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I s'haurien de comprometre a

defensar en tots els àmbits i en tots els moments els eixos fonamentals del catalanisme polític: la identitat nacional catalana, l'autogovern de Catalunya i les seves institucions, la llengua i la cultura catalanes, el dret civil i la tradició jurídica catalana i un finançament just.

I les institucions espanyoles haurien d'emetre un missatge inequívoc: el potencial de l'autogovern contingut en l'Estatut que va acordar una delegació del Parlament de Catalunya amb les comissions constitucionals del Congrés dels Diputats i el Senat, aprovat per majoria absoluta de les Corts Generals i ratificat pels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, és perfectament possible en el marc jurídic i polític definit per la Constitució de 1978. Això seria plenament coherent amb la posició política mantinguda pel PSOE al llarg de tot el procés.

Actuant així aconseguiríem refer el pacte estatutari i enfortir el pacte constitucional, avançar en una concepció plural i integradora d'Espanya i resoldre el problema polític causat per una dissortada i matussera sentència, dictada per un Tribunal Constitucional en situació anòmala que ha acreditat de forma molt notable la seva falta de sentit d'Estat.

Si no s'actua així es multiplicarien els riscos. Els riscos de desconexió emocional entre Catalunya i Espanya, i també els riscos de fractura civil a Catalunya. I la majoria dels catalans i la majoria dels espanyols no ens perdonarien no haver fet tot el possible per evitar aquests riscos, quan encara hi som a temps. Tant a Espanya com a Catalunya som majoria els autonomistes i els federalistes, i per això estic convençut que sabrem esquivar un obstacle que només es deu a l'intent de llegir la Constitució d'una forma preconstitucional, com ho demostren els vots particulars dels magistrats elegits a proposta del PP.

Molt probablement la política catalana estarà en gran mesura condicionada pels efectes de la sentència del Tribunal Constitucional i la resposta que hi donem les diferents formacions polítiques. No seria estrany que la proximitat de les eleccions dificultés trobar ara una resposta unitària. Certament és molt més fàcil posar-nos d'acord en el que rebutgem -la sentència- que en el que proposem. És ben natural, tenim projectes polítics diferents i horitzons nacionals diferents. El que seria trist i un mal servei al país fora accentuar diferències per treure'n eventuais rendiments electorals. El que seria tràgic és que després de les eleccions alguns partits renunciessin a defensar el que avui esgrimeixen com a objectius irrenunciables. La credibilitat de la política se'n ressentiria i no només quedaria malmesa la unitat del catalanisme avui, sinó també pels anys vinents.